

Harvey Didn't Come Out of the Blue. Nu is het tijd om te praten over verandering van het klimaat.

[The Intercept](#)

Nu is precies het moment om te praten over de klimaatverandering, en de andere systemische onrechtvaardigheden – van het rassen profileren naar economische soberheid – dat rampen zoals Harvey in menselijke rampen veranderen.

Zet de dekking van de Orkaan Harvey en de Houston overstromingen en je hoort veel praten over hoe ongekenne dit soort regenval is. Hoe niemand zag aankomen, zodat niemand kunnen adequaat bereiden.

Wat u zult heel weinig over horen is de reden waarom deze soort ongekenne, record-breaking weer gebeurtenissen gebeuren met zulke regelmaat dat "record" een meteorologische cliché is geworden. Met andere woorden, je zult niet veel, horen eventuele praten over klimaatverandering.

Dit, we zijn verteld, is uit een wens om niet te "politiseren" een nog onthouden menselijke tragedie, die een begrijpelijk impuls is. Maar hier het ding is: telkens wanneer we doen alsof een gebeurtenis van ongekenne weer raakt ons uit de lucht, als een soort van overmacht dat niemand voorzag, verslaggevers zijn het maken van een zeer politieke beslissing. Het is een beslissing te sparen van gevoelens en controverse ten koste van de waarheid, maar moeilijk te vermijden. Omdat de waarheid is dat er lang door klimaatwetenschappers deze gebeurtenissen hebben voorspeld. Warmere oceanen overgeven krachtiger stormen. Hogere zeespiegel betekenen die schommeling van de stormen in plaatsen die ze nooit eerder bereikt. Warmer weer leidt tot extreme neerslag: lange droge periodes onderbroken door enorme sneeuw of regen dumps, in plaats van de regelmatigere voorspelbare patronen de meesten van ons zijn opgegroeid met.

De records worden jaar na jaar gebroken – of voor droogte, stormvloed, bosbranden of gewoon warmte – gebeuren omdat de planeet aanmerkelijk warmer is dan het is geweest sinds het begin van het bijhouden van registers. Voor evenementen zoals Harvey terwijl het negeren van deze feiten, niet te voorzien van een platform voor klimaatwetenschappers die hen duidelijk, kunnen maken al terwijl nooit vermelden Voorzitter Donald Trump het besluit tot intrekking van de akkoorden van Parijs klimaat, faalt in de meest elementaire recht van de journalistiek: belangrijke feiten en relevante context te geven. Laat het publiek met de valse indruk dat deze rampen zonder de oorzaken, wat ook betekent dat niets zou hebben gedaan om ze te voorkomen (en dat niets nu kan worden gedaan om te voorkomen dat ze krijgen veel slechter in de toekomst).

Het is ook vermeldenswaard dat de Harvey dekking zeer politiek sinds ruim voor de aanlanding van de storm gemaakt is geweest. Is er eindeloos praten over of Trump nam de storm ernstig genoeg, eindeloze speculaties over of deze orkaan zullen zijn "Katrina moment" en een grote hoeveelheid (fair)-puntentelling over hoeveel Republikeinen tegen Sandy opluchting gestemd maar hebben nu hun handen uit voor Texas. Dat is politiek wordt gemaakt van een ramp – het is gewoon de aard van de partijdige politiek dat volledig binnen de comfortzone van conventionele media, politiek die gunstig de realiteit rokken dat het plaatsen van de belangen van de fossiele brandstoffen bedrijven voorafgaand aan de behoefte aan beslissende verontreiniging is een diep tweepartij aangelegenheid geweest.

In een ideale wereld zou wij allen kunnen politiek in de wacht gezet totdat de onmiddellijke noodsituatie voorbij. Vervolgens, toen iedereen safe was, hadden we een lange, doordachte, geïnformeerd publiek debat over de gevolgen voor het beleid van de crisis die we allemaal hadden meegemaakt. Wat moet het betekenen voor de aard van de infrastructuur die wij bouwen? Wat moet het betekenen voor het soort energie dat we erop vertrouwen dat? (Een vraag met jarring implicaties voor de dominante industrie in de zwaarst getroffen regio: olie en gas). Wat doet de hyper-kwetsbaarheid voor de storm van de zieke, [armen](#) en [ouderen](#) vertellen ons over het soort vangnetten erom te weven, gegeven de rotsachtige toekomst, wij hebben al vergrendeld in?

Met duizenden verdreven uit hun huizen, misschien zelfs bespreken we de onmiskenbare banden tussen klimaat verstoring en migratie – uit de [Sahel](#) naar Mexico – en de gelegenheid aangrijpen om te debatteren over de noodzaak van een immigratiebeleid dat vanuit begint dat de VS een groot deel van de verantwoordelijkheid voor de sleutel deelt dwingt rijden miljoenen mensen uit hun huizen.

Maar wij leven niet in een wereld die het mogelijk voor dat soort serieus en weloverwogen debat maakt. We leven in een wereld waarin de Raad bevoegdheden zijn gebleken alle ook willen exploiteren van de afleiding van een grootschalige crisis, en het feit dat zo velen zijn gericht op leven en dood noodsituaties, aan RAM-geheugen via hun meest regressieve beleid, beleid die duwen ons verder langs een weg die wordt terecht gezien als een vorm van "[klimaat apartheid](#)." We zagen het na de orkaan Katrina, toen Republikeinen geen tijd duwen voor een volledig geprivatiseerde schoolsysteem verspilde, verzwakking van arbeid en fiscaal recht, toenemende olie en gas boren, raffinage en wierp de deur open naar huurling bedrijven zoals [Blackwater](#) . [Mike Pence](#) was een belangrijke architect van dat zeer cynische project – en we moeten verwachten niets minder in Harvey's wake, nu dat hij en Trump [achter het stuur zijn](#).

We zien nu al Trump met behulp van de cover van Orkaan Harvey door de enorm controversiële vergevende van Joe Arpaio, evenals de [verdere militarisering](#) van de Amerikaanse politie-eenheden te drukken. Dit zijn met name onheilspellende bewegingen in het kader van [Nieuws](#) dat immigratie controlepunten opereren blijven waar snelwegen niet zijn overstroomd (een ernstige belemmering vormen voor de migranten te evacueren), alsmede in het kader van de gemeentelijke ambtenaren stoer-praten over de [maximumstraf](#) voor elke "plunderaars" (het is de moeite waard eraan te herinneren dat verschillende Afro-Amerikaanse inwoners van New Orleans na Katrina, [doodgeschoten door de politie](#) te midden van dit soort retoriek werden.)

Kortom, zal het recht afval geen tijd benutten van Harvey, en een andere ramp bevalt, leuren ruïneuze valse oplossingen, zoals de gemilitariseerde politie, meer olie en gasinfrastructuur en

geprivatiseerde diensten. Wat betekent dat er een morele verplichting voor op de hoogte, zorgzame mensen te noemen van de echte wortel oorzaken achter deze crisis – verbinden van de punten tussen klimaat vervuiling, systemische racisme, onderfinanciering van sociale diensten en overfinanciering van politie. Ook moeten we het moment aangrijpen om te intersectional oplossingen, die aanzienlijk lagere uitstoot tijdens het vechten van alle vormen van ongelijkheid en onrechtvaardigheid indelen (iets hebben we geprobeerd te lay-out in [The Leap](#) en die groepen, zoals de [klimaat Justitie Alliantie](#), hebben voor een lange tijd geweest bevorderen.)

En het moet gebeuren nu – juist wanneer zijn de enorme menselijke en economische kosten van lijdzaam toezien op volledige openbare vertoning. Als we falen, als we uit een misplaatste idee aarzelen van wat is en tijdens een crisis niet passend is, laat het de deur wagenwijd open voor meedogenloze actoren om te exploiteren deze ramp voor voorspelbare en snode doeleinden.

Het is ook een harde waarheid dat het venster voor het feit dat deze debatten verwaarloosbaar klein is. Wij zullen niet elke vorm van overheidsbeleid debat hebben nadat deze noodsituatie afneemt; de media zullen terug naar obsessief die betrekking hebben op de Trump tweets en andere paleis intriges. Dus terwijl het ongepast voelen kan te praten over de diepere oorzaken terwijl mensen nog steeds gevangen in hun huizen zitten, dit is realistisch de *enige* keer er is interesseren een ander duurzaam medium helemaal om te praten over klimaat veranderen. Het is de moeite waard eraan herinnerend van dat Trump besluit terug te trekken uit het akkoord van Parijs klimaat – een gebeurtenis die wereldwijd voor de komende decennia zal weerklinken – ontvangen ongeveer twee dagen van fatsoenlijke dekking. Toen was het terug naar Rusland klok rond.

Een beetje meer dan een jaar geleden, Fort McMurray, de stad in het hart van de Alberta boom in teerzand olie, bijna tot de grond afgebrand. Voor een tijd, was de wereld genageld door de [beelden](#) van voertuigen op een enkele snelweg, bekleed met vlammen aan weerszijden te sluiten. In de tijd, waren we [verteld](#) dat er ongevoelig en slachtoffer-de schuld te geven om te praten over hoe de klimaatverandering bosbranden zoals deze was verergert. Meeste

taboe was het maken van een verbinding tussen onze opwarming van de aarde wereld en de industrie die bevoegdheden Fort McMurray en de meerderheid van de evacués, die een bijzonder [hoog koolstofgehalte](#) vorm van olie in dienst. De tijd was niet goed; het was een moment voor sympathie, steun en geen harde vragen.

Maar natuurlijk tegen de tijd dat het werd geacht om deze kwesties te bespreken, de media schijnwerpers had allang verplaatst op. En vandaag, als Alberta duwt voor ten minste drie nieuwe oliepijpleidingen aan haar plannen om tar sands productie, die afschuwelijke brand en de lessen die het zou hebben genomen bijna nooit komen aanzienlijk te vergroten.

Er is een les in die voor Houston. Het venster voor de verlening van zinvolle context en belangrijke conclusies te trekken is kort. We kunnen het ons niet veroorloven om te blazen.

Eerlijk over wat dit tijdperk van seriële rampen is tanken – zelfs terwijl ze worden uitgezonden uit in real-time – is niet oneerbiedig om de mensen op de frontlinies. In feite, is het de enige manier om echt eer van hun verliezen, en onze laatste hoop voor het voorkomen van een toekomst bezaaid met ontelbare meer slachtoffers.